

РЕШЕНИЕ

№ 7599

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 21.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8776** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба, подадена от „К. Ш. Л.“ (ГЪРЦИЯ) АД –КЛОН БЪЛГАРИЯ с ЕИК[ЕИК], чрез А. К. С., в качеството му на представляващ срещу РА № 22221121006638-091-001/30.05.2022г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. – ръководител на ревизията, с който е отказано право на възстановяване на данъчен кредит за данъчни периоди от 01.08.2021г. до 31.01.2022г. общо в размер на 7 970, 31 лв. потвърден с Решение № 1229/08.08.2022г. на директора на дирекция ОДОП С..

В жалбата са изложени подробни аргументи за незаконосъобразност на ревизионния акт поради противоречието му с материалния закон и необоснованост. Твърди се, че доводите, изложени в РА се намират в явно противоречие с приложимите материалноправни разпоредби на чл. 69 и чл. 70 от ЗДДС и тези от ППЗДДС. Посочва се, че клонът и принципалът - дружество установено в Р. Гърция , представляват едно и също лице, с еднаква основна дейност. В тази връзка се твърди, че след като клонът не е самостоятелен правен и данъчен субект, а извършваната от него дейност е изцяло за сметка и в полза на основното дружество, то било абсурдно да се твърди, че не е налице право на приспадане на данъчен кредит за получените на територията на страната стоки и услуги, които са пряко свързани и изцяло предназначени за независимата икономическа дейност, осъществявана от основното дружество в Гърция. Според жалбоподателя спорът се състои в това дали така получените стоки и услуги са използвани за последващи облагаеми доставки, като в тази връзка се позовава на разпоредбата на чл. 69, ал. 1 и чл. 81, ал. 1, т. 1 от ЗДДС,

както и на чл. 9 и чл. 169, б. „а“ от Директива 2006/112/ЕО на съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност /Директива 2006/112/ЕО/. Излага подробни аргументи, че клонът и т.н. основно търговско дружество или принципалът представляват едно данъчно задължено лице за целите на данъчното облагане, като в този смисъл се позовават на т. 37 от Решение на Съда на ЕС по дело С-210/04, FCE V. plc и на Решение № 9378/18.06.2019г. по адм.д. № 2050/2019г. на ВАС. Жалбоподателят се позовава също така и на разпоредбата на чл. 69, ал. 2 от ЗДДС, като посочва, че при преценката на правото на данъчен кредит, за облагаеми се считат и доставките с място на изпълнение извън територията на страната, които биха били облагаеми ако са извършени на територията на страната. В тази връзка посочва, че напълно незаконосъобразно органите по приходите са се ограничили единствено да изследват дейността на клона за целите на чл. 68 и чл. 69 ЗДДС, без да отчитат облагаемите доставки, извършвани от дружеството принципал с място на изпълнение извън територията на страната. Позовава се и на писмо с изх. № 24-38-35/01.10.2015г. на НАП, в което изрично се сочело, че клонът не е самостоятелен правен субект, а правото на данъчен кредит е в зависимост от дейността на „дружеството-майка“ и извършваните от него облагаеми доставки.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателят се представлява от адв. И., която представя нови доказателства, а именно издадени от /Cosco S. lines Greece/ принципала фактури за международен превоз в полза на български юридически лица, които по силата на чл. 30, ал.1, т. 2 от ЗДДС се явяват облагаеми доставки с нулева ставка, а по правилата на чл. 21, ал. 2 от ЗДДС са с място на изпълнение на територията на Р. България. В тази връзка се излагат нови твърдения, че тези доказателства, удостоверяват, извършването на облагаеми доставки с място на изпълнение на територията на страната от страна на принципала. Твърди се, че след като клонът и принципала са един данъчен субект, то този субект е формирал постоянен обект на територията на страната. По тези съображения моли оспореният РА да бъде отменен и в полза на страната да се присъдят разноски по представен списък.

Ответникът – директор на дирекция "ОДОП" – С., чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата по аргументи, изложени в представени по делото писмени бележки, като правно основание за непризнаването на правото на данъчен кредит по процесните фактури за кнола се сочат разпоредбите на чл.69, ал. 1 ,т. 1 от ЗДДС и чл. 3, ал. 6 от ППЗДДС, а относно принципала е застъпено становището, че същият има право да му бъде възстановен платеният данък по реда на Наредба № Н-9 от 16.12.2009г. Посочено е, че дори да се приемат за верни твърденията на жалбоподателя, че принципалът използва получените от клонът доставки за извършване само на облагаеми последващи доставки, то последното е ирелевантно, тъй като ревизията се осъществява по отношение на клонът, а не на принципала, и от значение е наличието на предпоставките да приспадане на правото на данъчен кредит за клонът и то по реда на ЗДДС, т.е. в качеството му на данъчнозадължено лице по смисъла на ЗДДС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 1097лв.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221121006638-020-001/26.11.2021 г., издадена от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., е възложена ревизия на „К. Ш. Л. (ГЪРЦИЯ)“ АД – КЛОН БЪЛГАРИЯ за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.08.2021 г. до 31.10.2021 г. Заповедта е връчена на 02.12.2021 г. Същата е изменена със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221121006638-020-002/31.01.2022 г. и №Р-22221121006638-020-003/28.02.2022 г. Със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221121006638-020-004/02.03.2022г. е разширен обхватът на ревизията като са включени и периодите 01.11.2021 г. – 31.01.2022 г. Заповедите за изменение на ЗВР също са издадени от П. Т. П..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221121006638-092-001/05.05.2022 г. Ревизираното лице е подало възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, вх. №59-00-190#2/20.05.2022 г. Възражението е разгледано от органите по приходите, прието е за процесуално допустимо, но неоснователно по същество.

Ревизията приключва с РА №Р-22221121006638-091-001/30.05.2022 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. С оспорения акт не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 970,31 лв. по 62 (шестдесет и две) фактури, описани на страници 4 – 11 в РД, в резултат на което са извършени корекции на резултатите по ЗДДС за всички ревизирани периоди.

Жалбата срещу РА, подадена по реда на чл. 152 ДОПК е с вх. №53-04-187/ 03.06.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-909/07.06.2022 г. по регистъра на дирекция ОДОП С.. С решение № 1229/08.08.2022 г. на директора на дирекция ОДОП С., издадено в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК и при условията на заместване, съгласно приложения Заповед № ЗЦУ-1891/21.05.2021г. и Заповед № 9812/4.8.2022г. на изпълнителния директор на НАП, ревизионният акт е потвърден изцяло. Решението е връчено на ревизираното дружество по електронен път на 08.08.2022 г.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Оспореният ревизионен акт е издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. – ръководител на ревизията, компетентни органи съобразно разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Ревизионният акт, както и РД, ЗВР, ЗИЗВР, са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, като от приетите писмени и веществени доказателства, неоспорени от жалбоподателя, се установява, че същите са подписани с квалифициран електронен подпис. Спазена е предвидената в закона писмена форма, съобразно разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ, с предписаното в чл. 120 ДОПК съдържание. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

„К. Ш. Л.“ (ГЪРЦИЯ) АД –КЛОН БЪЛГАРИЯ с ЕИК[ЕИК] е регистрирано в България, като клон на „К. Ш. Л.“ (ГЪРЦИЯ) АД, с номер на регистрацията 044410207000 /принципал/, чуждестранен търговец, регистриран, според законите на Република Гърция.

Клонът е регистриран за целите на ЗДДС считано от 30.01.2020 г. на основание чл.

100, ал. 1 от ЗДДС – регистрация по избор.

Констатирано е, че ревизираното лице е извършвало покупки на ел. енергия от „ЛИТЕСКО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], интернет и телефония от „А1БЪЛГАРИЯ“, ЕИК[ЕИК], счетоводни услуги от „ТС ОДИТ КОНСУЛТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и е получавало услуги от „ЛИТЕСКО БЪЛГАРИЯ“ ЕООД – за наем, „КЛИЙН МАСТЪРС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – за абонаментно почистване и от „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – за куриерски услуги. Органите по приходите са констатирани, че дейността на Клона се изчерпва в извършване на услуги на COSCO S. L. S.A., VIN EL094507892 -консултации по организация и изпълнение на услуги по агентиране и спедиция на национални, международни, мултимодални и комбинирани превози, въвеждане на нови клиенти и продажби в България и други страни в полза на гръцкото дружество.

Анализирайки правните и търговските взаимоотношения между дружеството и клона и цитирайки чл. 17а от Търговския закон (ТЗ) като част от общата уредба на клона на търговците, уредена в глава пета, ревизиращите органи по приходите са изложили правното положение, че вписването на клон на чуждестранен търговец не води до възникване на нов правен субект, а само на обособена в териториално и организационно отношение негова част. Клонът не притежава обособено имущество, различно от това на неговия принципал, но може да влиза в правоотношения с трети лица и да бъде контрагент по сделки, с уточнението, че правата и задълженията са изцяло и единствено за сметка на дружеството. Затова и фирмата, под която се вписва, включва тази на търговеца и добавката „клон“ или „клон на чуждестранен търговец“. Ревизиращите органи са приели, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 3, ал. б от ППЗДДС, съгласно който не е доставка на услуга доставката на услуга между лице, установено на територията на държава-членка и негови клонове или структурни звена, установени на територията на страната, както и обратното, като втози случай е налице вътрешен оборот. Посочили са, че фактура №00000000001/31.12.2021 г. на стойност 233 152,87 лв., с която са прехвърлени всички текущи разходи за финансовата 2021 г. + 5%, на COSCO S. L., Гърция е единственият издаден документ от Клона и представлява вътрешен оборот между него и гръцкото дружество. През ревизираните периоди няма данни за извършени облагаеми доставки. За това свидетелстват и събрани данни от служители на Клона. В резултат на това, органите по приходите са направили извод, че дейността на „К. Ш. Л. (ГЪРЦИЯ)“ АД – КЛОН БЪЛГАРИЯ се изчерпва единствено и само до услуги с получател COSCO S. L., Гърция.

При така установената фактическа обстановка са заключили, че клонът не извършва облагаеми доставки на територията на страната, поради което и на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗДДС не са признали право на приспадане на данъчен кредит в размер на 7 970,31 лв. по всички фактури, издадени от посочените по-горе доставчици. С Решението на директора на дирекция ОДОП С. е прието, че издадения РА е законосъобразен. В тази връзка е цитирано Решение на Съда на Европейския съюз по дело C-210/04, като е прието, че не са налице условията по чл. 69 от ЗДДС за приспадане на правото на данъчен кредит. С представените по делото писмени бележки процесуалния представител на ответника излага допълнителни аргументи, като посочва, че третирането на клона като част от гръцкия търговец не води до различни правни изводи спрямо тези на органите по приходите. Предвид обстоятелството, че клонът не е извършвал облагаеми доставки и на основание чл. 69, ал. 1 ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит по всички фактури,

включени в дневниците за покупки за ревизираните периоди. Според посочената разпоредба правото на приспадане на данъчен кредит е свързано с използване на доставките за осъществяване на последващи облагаеми доставки на територията на съответната държава - членка и начисляване на данък върху добавената стойност, който лицето е задължено да плати като доставчик. Посочено е, че в настоящият случай клонът на чуждестранния търговец не извършва независима икономическа дейност на територията на Р. България, не представлява постоянен обект по смисъла на ЗДДС и не е данъчно задължено лице, в резултат на което няма право на данъчен кредит във връзка с чл. 69, ал. 1, т.1 от ЗДДС и чл. 3 от ППЗДДС. Същевременно за принципала ще възникне право на възстановяване на получените доставки на стоки и услуги по реда на Наредба № Н-9 от 16.12.2009г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на Европейския съюз (Наредба № Н-9 от 16.12.2009г.), при наличие на предпоставките по чл. 3 от Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008г.

Относно приложението на материалния закон съдът приема следното:

На първо място следва да се отбележи, че в рамките на делото е безспорно между страните, че жалбоподателят е дружество-клон, регистрирано в България, като дружеството майка е установено в Република Гърция, т. е. в рамките на ЕС. С отразеното в РД за периодите от 01.08.2021- 31.01.2022 г, клонът не е извършвал и документирал нито една независима икономическа дейност, а дейността му е насочена единствено към обслужване и подпомагане дейността на дружеството - майка.

По делото не е налице спор по фактите, а по приложението на материалния закон, като спорът се свежда до това налице ли е право на приспадане на данъчен кредит за клона на чуждестранния търговец, въпреки че не е извършвал облагаеми доставки на територията на Р. България, а такива доставки са извършвани единствено от принципала.

С оглед безспорно установеното обстоятелство, че жалбоподателят не е извършвал облагаеми доставки на територията на страната, правилен се явява изводът на ревизиращите органи, възприет и мотивиран и от ответника в решението и представените писмени бележки, че клонът не е осъществявал независима икономическа дейност, поради което няма право на възстановяване на ДДС по общия ред, регламентиран със ЗДДС. Според разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС основна предпоставка за правото на приспадане на данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави, е същите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Чл. 168, б. "а" от Директива 2006/112/ЕО също предвижда, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати. Според чл. 9 от Директива 2006/112/ЕО "данъчнозадължено лице" е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност. В разглеждания случай „К. Ш. Л. (ГЪРЦИЯ)“ АД – КЛОН БЪЛГАРИЯ през процесния период не е извършвало никакви облагаеми доставки на територията на страната, поради което обосновано е прието от органите

по приходи, че не са налице основания за приспадане на данъчен кредит.

Между страните по делото няма спор, че клонът взема участие в извършваните от чуждестранното дружество облагаеми доставки, както и че процесните доставки са свързани с изпълнение на дейности, предназначени за икономическата дейност на принципала, която обаче се осъществява на територията на друга държава-членка Р. Гърция. Това обстоятелство не се опровергана и от представените в хода на съдебното производство документи, удостоверяващи извършвани от принципала /гръцкото дружество/ международен транспорт на стоки в полза на български дружества, доколкото посочените доставки, дори да са с място на изпълнение на територията на страната /чл. 21, ал. 2 от ЗДДС/, същите са доставки облагаеми с „нулева ставка“ по чл. 30, ал.1, т. 2 ЗДДС и съответно попадат в изключенията на чл. 2, ал.1, т. 2 б „а“ от Наредба № Н-9 от 16.12.2009г., транспонираща разпоредбата на чл. 3 от Директива 2008//9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008г. Освен това, тези доставки се извършват от принципала /дружеството-майка/, а не от неговия клон. Същевременно дейностите, които клонът изпълнява в полза на дейността на принципала не могат да се квалифицират като облагаеми доставки с оглед разпоредбата на чл. 3, ал. 6 ППЗДДС, съгласно която не е доставка на услуга доставката на услуга между лице, установено на територията на държава членка, и негови клонове или структурни звена, установени на територията на страната, и обратното, както и доставката на услуга между клонове или структурни звена, установени на територията на страната, и клонове или структурни звена в състава на същото лице, установени на територията на друга държава членка, в тези случаи е налице вътрешен оборот. В този смисъл са и Решение № 2046 от 14.02.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7068/2017 г., I о; Решение № 2908 от 7.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7326/2017 г., VIII о ; Решение № 10906 от 17.09.2018 г. на ВАС по адм. д. № 7477/2017 г., VIII о.

Неоснователно е и становището на жалбоподателя, че гръцкото дружество има постоянен обект на територията на България. Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 10 от ДР на ЗДДС "постоянен обект" е търговско представителство, клон, офис, кантора, ателие, завод, работилница (фабрика), магазин, склад за търговия, сервиз, монтажен обект, строителна площадка, мина, кариера, сонда, петролен или газов кладенец, извор или други подобни, целящи извличане на природни ресурси, определено помещение (собствено, наето или ползвано на друго основание) или друго място, чрез което едно лице извършва цялостно или частично икономическа дейност на територията на една страна. Несъмнено дружеството разполага с регистриран в България клон, но липсва вторият признак от дефиницията - **чрез този**

обект да се извършва цялостно или частично икономическа дейност на територията на страната. В тази връзка отново следва да се отбележи, че представените фактури за международен транспорт на стоки в полза на български дружества, удостоверяват извършени доставки от самия принципал /гръцкото дружество/, а не чрез неговия клон. Според константната практика на СЕС за преценката за наличие на постоянен обект от съществено значение е фактът на осъществяването на активни облагаеми сделки. Така според т. 50 от решението на СЕС по съединени дела C-318/11 и C-319/11/, условието за наличие на активни облагаеми сделки, осъществени впоследствие от службата за технически изпитвания е кумулативно свързано с понятието за "постоянен обект" и следователно само по себе си е необходимо за изключване на правото на възстановяване. В т. 44 от посоченото решение Съдът е приел, че за данъчнозадължено по ДДС лице, установено в държава членка, което осъществява в друга държава членка единствено технически изпитвания или изследователски дейности, но не и облагаеми сделки, не може да се счита, че в тази друга държава членка разполага с "постоянен обект, от който се осъществяват търговските сделки" по смисъла на член 1 от Осма директива и на член 3, буква а) от Директива 2008/9. В тази насока е и тълкуването на относимите норми, дадено с решенията на СЕС по дело C-210/04 /ЕСЕ В. / и по дело C-244/08.

С оглед гореизложените съображения и предвид общият принцип, залегнал в Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), че данъчен кредит следва да се признава за всички покупки на данъчно задължените лица, които са предназначени за тяхната последваща облагаема дейност, следва да се приеме, че принципалът, извършвайки независима икономическа дейност на територията на Република Гърция, има право на възстановяване на ДДС в България по реда на Наредба №Н-9 от 16.12.2009г., при условията по чл. 3 от Директива 2008//9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008г.

Правото на възстановяване на платен ДДС на данъчно задължени лица, които не са установени на територията на страната, но са установени и регистрирани за целите на ДДС в друга държава членка - за закупени от тях стоки и получени услуги на територията на страната, е регламентирано с чл. 81, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Наредба № Н-9/16.12.2009 г. урежда условията и реда за възстановяване на платен данък върху добавената стойност на чуждестранни лица, установени и регистрирани за целите на данък върху добавената стойност в друга държава - членка на Европейския съюз, за закупени от тях стоки, получени услуги и осъществен внос на територията на страната.

Регламентацията на правото на възстановяване на платен ДДС се съдържа в Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 г. за определяне на подробни правила за възстановяване на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата-членка по възстановяване, но установени в друга държава-членка. Според чл. 3, Директивата се прилага по отношение на всяко данъчнозадължено лице, неустановено в държавата членка по възстановяване, което отговоря на следните условия: а) по време на периода на възстановяване не е имало в държавата членка по възстановяване място на стопанска дейност или постоянен обект, от който се осъществяват търговските сделки или, ако не е съществувало такова седалище или постоянен обект – местоживеенето или обичайното му пребиване; б/ по време на периода на възстановяване не е доставяло стоки или услуги, за които се смята, че са доставени в държавата-членка по възстановяване, с изключение на някои сделки, посочени в подточки i) и ii) от тази разпоредба. Според т. 37 от решението на СЕС по съединени дела C-318/11 и C-319/11/, за целите на изключване на правото на възстановяване трябва да се установи **действително осъществяване на облагаеми доставки от постоянния обект в държавата на подаване на искането за възстановяване**, а не само възможността този обект да извършва такива сделки. Също така следва да се има предвид и тълкуването, направено с решение на СЕС от 11.06.2020 г. по дело C – 242/19, както следва: "т. 54. Начинът на възстановяване на ДДС чрез приспадане или чрез възстановяване зависи от мястото на установяване на данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2009г., Комисия/Италия, C - 244/08, непубликувано, ЕУ: C: 2009: 478, т. 25 и 35). Така член 170 от Директивата за ДДС предоставя при установените от него условия на "всички данъчнозадължени лица, които по смисъла на член 2, точка 1 и на член 3 от Директива [2008/9] не са установени в държавата членка, в която купуват стоки и услуги или внасят стоки, подлежащи на облагане с ДДС", правото да получат възстановяване на ДДС. т. 55. В случая както бе посочено принципалът следва да търси възстановяване на ДДС по реда Наредба №Н-9 от 16.12.2009 г. Същевременно за неговия клон не са налице условията за приспадане на право на данъчен кредит по реда на ЗДДС, поради което правилно и законосъобразно с оспорения акт е отказано възстановяването на ДДС по този ред.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с материалния закон, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. чл. 161, ал. 1 ДОПК и с оглед изхода на делото,

жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1097 лева, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, 17-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от „К. Ш. Л.“ (ГЪРЦИЯ) АД –КЛОН БЪЛГАРИЯ срещу РА № 22221121006638-091-001/30.05.2022г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и Г. С. Б. – ръководител на ревизията, с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди от 01.08.2021г. до 31.01.2022г. общо в размер на 7 970, 31 лв., потвърден с Решение № 1229/08.08.2022г. на директора на дирекция ОДОП С..

ОСЪЖДА „К. Ш. Л.“ (ГЪРЦИЯ) АД, да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 1 097 лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: